

EXILUL

SAlecsandru

Sunt exilat în Patmosul din zare,
Purtat de valuri și în jos, și-n sus,
Prin marea azurie, călătoare,
În luntrea cârmuită de Isus.

E parcă fără de sfârșit exodul
Și soarele de mult parcă s-a dus
Incât îmi vine să dezleg năvodul
Unde mă zbat neputincios, supus.

De câte ori am vrut s-o iau la vale
Ca antemergătorul meu Icar,
Dar m-a cuprins de braț cu-nduioșare
Punându-mă pe stânca vieții iar

Prea bine știu că Marele Maestru
Cioplește-n blocul dur un chip divin
Îndepărtând tot ce mai e terestru
Și asta-nseamnă chinuri și suspin.

Atârn de glasul care nu mă lasă
Măcar o clipă să mă rătăcesc;
Când nu eram, mă cunoștea mireasă
Acum, că sunt, din mila Lui trăiesc.